

ESİN SAYAR

İstanbul'da doğan Esin Sayar, çocukluk yıllarının yazlarını Burgazada'da, kışlarını da Bakırköy'de geçirdi.

Sanat yeteneği çok küçük yaşlarda resimle kendini gösterdi. Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Grafik Tasarım Bölümünü bitirdi. Tasarımcılığın yanı sıra lise yıllarından beri yazıyla da uğraşır, öyküler yazan Esin Sayar'ın ilk öykü kitabı *İzler* adıyla yayımlandı. Ardından ikinci kitabı *Tesadüfler*'i yayımladı.

Bir dönem Türk Kalp Vakfı icra kurulunda çalışan Sayar, sosyal etkinlik projelerinde yer almaya devam ediyor.

Yazarın daha önce yayınlanmış kitapları:

2012, *İzler*

2014, *Tesadüfler*

Aşk Gibi Anlıktır İhanet

© 2016, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni: M. Faruk Bayrak

Genel Müdür: Vedat Bayrak

Yayın Yönetmeni: Arzu Çağlan

Yayına Hazırlayan: Özgür Batur

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Ayşe Ersoy Yılmaz

ISBN 978-605-9709-24-8

1. Baskı: Nisan 2016

tamadres.com

Mona Kitap, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No. 8, Bayrampaşa-İstanbul

Tel.: (0) 212 674 9723 Faks: (0) 212 674 9729

Sertifika No. 12088

Genel Dağıtım

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi, Ticarethane Sokak No. 15 34110 Çağaloğlu-İstanbul

Tel.: (0) 212 511 5303 Faks: (0) 212 519 3300

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika No. 10905

ESİN SAYAR

Aşk
GİBİ
ANLIKTIR
Şanet

“Kırık bir aşk hikâyesi için bile yanlış kişilerdik.”

MO
NA
ROMAN

İlk Söz

Sinan, gözlerini açar açmaz bakışlarını tavana dikti. “Sürprizlerle dolu bir gün,” olacak diye geçirdi aklından. Neden böyle düşündüğüne dair hiçbir fikri yoktu. Sakin bir gecenin ardından bomboş bir zihinle deliksiz uyumuşt u. Ama içinden yükselen bir ses nedense bugünün pek de sıradan geçmeyeceğini söylüyordu ona. Neler olabileceğini tahmin etmeye çalışırken yatağında kedi gibi gerinip kendine gelmeye çalıştı.

Sinan, hukuk fakültesinden dereceyle mezun, başarılı bir hukukçu olarak uzun yıllarını Türkiye’nin en büyük bankasının genel müdürlüğünde çalışarak geçirmişti. Rutinden sıkıldığı bir anda, akranlarına göre genç yaşta emekliliğini istemişti. Bankanın CEO’sunun “İstediğin yerde, istediğin görevi seç” teklifini de “Artık serbest çalışacağım. İhtiyaç halinde emrinizdeyim,” diyerek geri çevirmişti.

Birikiminin bir kısmını yatırdığı Erdem Danışmanlık adlı şirketinde üç yıldır hukuk danışmanlığı yapıyordu. Büyük küçük demeden aldığı işleri bizzat takip etmesi, olaylar karşısındaki dikkati, detaycı tutumu ve disiplinli çalışmasıyla yepyeni bir çevre edinmiş, kısa sürede aranır bir hukuk danışmanı haline gelmişti.

Sinan'ı herhangi bir avukattan ayıran temel özelliği, “yasa adamı” değil “hukuk adamı” olmasıydı. Dost ortamlarında sık sık dile getirdiği “Yasalar insanlar için yazılmıştır. Dava söz konusu olduğunda yasanın kendisini değil, insanı ve onun haklarını gözetmek gerekir. Yasalar hukukun çerçevesini çizer, ama gerektiğinde haklı bir durum, o yasaların da değişmesine vesile olur” görüşünü, yaşama ilkesi haline getirmişti. Aldığı her davanın insani yönüne de dikkat çekerek savunma geliştirdi. Bu tutum ve davranışında, edebiyata merakı kadar yıllar içinde edindiği deneyimler de etkili olmuştu.

Bankada çalıştığı yıllarda, çoğu insanın sadece filmlerde görebildiği banka kasalarının, sanılanın aksine para ve mücevherden çok paylaşacak kimseleri bulamamış anıların, insanın kendisinden bile sakladığı sırların, küçük ama doğuracağı sonuçlar yüzünden korkunç itirafların kaleleri olduğuna tanık olmuştu.

Gerçekten de yıllar boyunca açılan, hemen her terk edilmiş kasadan çıkan kimi zaman bir mektup, kimi zaman bir günlük ya da ilk bakışta kimselerin anlam veremeyeceği herhangi bir nesne, onun hayal dünyasını ateşliyor, kimi kez doğrudan gördüğü, kimi kez de kurguladığı gerçeğin günlerce etkisinden kurtulamıyordu.

Mesleği gereği insan yaşamlarının ayrıntılarına, gizli saklı, yasal ya da yasal olmayan yaşanmışlıklara tanık olmuştu. Yıllar boyunca biriktirdiği notları, emeklilik günlerinde yazacağı romanların en önemli malzemesi olacaktı. Tabii ki hayatını yakından izleyen Esin Sayar ondan önce davranmazsa...

O zaman da gölgesi olarak onunla yaşayıp tanıklık ettiği her şeyi sayfalarına döken Esin Sayar'a teşekkür

ederdi. Kışın sıcak şöminenin karşısına kurulmuş, odun çıtırtıları eşliğinde çayını yudumlar, yaz geldiğindeyse kumsaldaki şezlonguna uzanıp dalga sesleri eşliğinde okurdu her bir satırı; kimi zaman hüzün, kimi zaman dudaklarında bir tebessümle...

tamadres.com

Sinan'ın Hikâyesi

1

Gece karanlığının yüzünü usulca gündüzün aydınlık yüzüne bıraktığı ilk dakikalar... Gökyüzünde bulutlar gri-beyaz şekillerle dizilmiş. Büyük bir güçle zirvesine doğru yükselecek orkestranın, o muhteşem patlamadan önceki bir anlık sessizliğine benzeyen sabahlardan biri. Küçük kaldırım taşlarıyla bezeli sokakta çıt yok. Üç kedi birbirine sokulmuş, sabah mahmurluğunda. Bacaklarını uzatıp geriniyorlar; ancak henüz uzandıkları yerden kalkmaya niyetleri yok. Gün içindeki hayat gerçeğinin dışında, ıssız bir semt görünümünde Levent'in ara sokakları. Çok değil, bir saat sonra araçların motor ve korna sesleri ile hayata karışan insanların gürültüleri tüm çevreyi saracak. Gerçeklerle yüz yüze gelinecek. Yaşam tüm hızıyla devam edecek kaldığı yerden.

Ofisine her sabah, gün ağarmadan gelirdi Sinan. Çalışanların yokluğunda ilk kahveyi kendi pişirir, günlük gazeteleri dikkatle okuyup takip ettiği konularda rastladığı haberlerle ilgili küçük notlar alır, sessizlik içinde düşünüp yapacağı işleri planlardı.

O sabah da kahvesinin son yudumunu ofis penceresinden görünen sokağın son dakika dinginliğini seyrederek tamamladı. Fincanı masada duran tabağa bırakıp yumuşacık deri koltuğa gömüldü. Tam gevşemeye başlamıştı ki bacağının titremesiyle irkildi. Telefonunu cebinde unutmuştu. “Bu saatte kim arar ki? Hayırdır inşallah,” dedi kendi kendine. Ekranda beliren numaranın yanında bir isim yoktu. Tanıdık da değildi. Bir süre açıp açmamakta tereddüt etti, ama belli ki karşı taraf vazgeçmeyecekti. Parmağını ekranda kaydırıp çağrıyla kabul etti. Telefonu kulağına yaklaştırıp “Alo,” dedi.

Yaşanan kısa süreli sessizliğin ardından karşı taraftan gelen ses tanıdık değildi.

“Sizi bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim Sinan Bey. Ben Esat, sizinle Paris’te tanışmıştık. Müşteriniz arkadaşım, birlikte yemek yemiştik... Hatırladınız mı?”

Sinan gözlerini kısıp beynini bir bilgisayar tarayıcısı gibi çalıştırınca hemen hatırladı. İki yıl önce bir müşterisinin yurtdışındaki davası için gittikleri Paris’te tanışmışlardı Esat’la. İngiltere’deki öğrencilik yıllarında aynı evi paylaşan iki arkadaş tesadüfen karşılaşmış ve akşam da nehir kıyısındaki bir restoranda hep birlikte yemek yemişlerdi.

Esat’ın yüzünden önce yemek yedikleri yeri anımsadı Sinan. Sen Nehri’nin Champs-Elysées’ye yakın tarafında, dört bir yanı ahşap kaplı bir restorandı. Dışarıda canlı bir tabloyu andıran enfes bir manzara vardı. Paris’e ayrı bir canlılık katan nehir sayesinde, kendilerini Boğaz kıyısında oturmuş gibi hissetmişlerdi. Oturdıkları masadan, nadir rastlanan güzellikteki dolunayın

şavkının, kıpır kıpır oynayan suyun üzerinde dans ediyormuşçasına çizdiği resim görülüyordu.

İçerideki müzik setinden yayılan yumuşak sesli sanatçının nağmeleri, daha bir romantik yapıyordu bu doğa harikası görüntüyü. Aklında en net kalan, gecenin bu güzel atmosferiydi. Sinan, bu manzaraya ve müziğe o kadar odaklanmıştı ki Esat'ın masadaki silik varlığı zihninde sadece müşterisinin arkadaşı olarak kalmıştı. Kendisini biraz daha zorlayınca belleğinde kalan görüntüde Esat'ın yüzü de belirginleşmeye başladı: Şakaklarına hafif kırlar düşmüş, gözlerinin altındaki mor halkalar yüzünün yan kısımlarına doğru yayılmıştı. Pek güler yüzlü biri olarak hatırlamıyordu onu Sinan. Müşterisi, arkadaşı hakkında yemek öncesinde hiçbir bilgi vermemişti. Yemek sırasında da Esat'ın kendisinden bahsetmeyi sevmediğine dair bir izlenim edinmişti nendense. Tüm akşam boyunca duygularını dış dünyadan saklamak istercesine yarım bir gülümseme vardı yüzünde; izlenecek kadar yakın, ulaşılamayacak kadar uzak...

Bu hissettikleri dışında her şey, bir sis perdesi ardına gizlenmiş gibi, yarım yamalaklı. Belleğini biraz daha zorladığında, Esat için “Hayattan rahatsız bir görüntüsü var” diye düşündüğünü anımsadı. Arada elini şakaklarına götürüp ovuyordu; sanki başı çok ağrıyor da ovarak ağrıyı dindirmeye çalışıyor gibiydi. Müşterisi, avukatı olarak kendisini yeteneklerinden ve bilgisinden dolayı yemek boyunca övüp durmuştu. “İhtiyacın olursa arayacağın tek adam,” demişti. Bu sözler üzerine Sinan'ın yapacağı tek şey, kartvizitini uzatmak olmuştu Esat'a. Demek ki şimdi kendisine ihtiyacı vardı. Birkaç saniyelik boşluğun ardından düşüncelerinden sıyrılıp cevap verdi Sinan: